

Een geval van meerval

Het grindgat van de Maas spiegelde in de late middagzon. Met een zacht geplas van zijn roeispaan liet de oude broodvisser zijn bootje tegen de schoeiing glijden. Staand bewoog hij zijn spaan door een op de achterplecht bevestigd oog, zoals de Venetiaanse gondeliers hun boten vooruit wrikken. Maar daarmee hield de vergelijking dan ook wel op. Geen sierlijke gondel, maar een robuuste vlet met een versleten rubberband op de voorplecht, een doorgroefde mannenkop en in de boot de typische geur van netten met verse zoetwatervis. 'N'avond, samen,' bromde de man tegen de twee sportvissers die op de kade stonden. Hij deponeerde twee plastic kratten vol vis op de kade. 'Zelfde', groetten de mannen terug, 'goeie vangst, zo te zien?' 'Niet te klagen, mannen, ik heb niet te klagen,' luidde het antwoord. Hij greep een uitgestoken hand en stapte aan wal. 'Ze worden steeds groter de laatste jaren,' zei hij, op een fraaie snoekbaars wijzend. 'En tegenwoordig ook wel weer eens een zalmpje. En de laatste jaren ook meervallen,' voegde hij eraan toe. 'Maar die zet ik steevast terug. Kleintjes, die laat ik liever groeien.' Hij liet zijn blik over het water glijden. 'Die kunnen groot worden, jongens, daar heb je geen idee van. En, gek hè, ze lijken ook niet op elkaar. Neem nou snoekbaars, die zien er allemaal hetzelfde uit. Maar de meerval niet hoor, elke kop is weer anders. Soms zie ik er een die ik al eerder heb gezien en dan zeg ik goeiedag voor ik hem weer overboord zet. Rare vis, hoor. En beresterk, geloof dat maar. Maar wat ik zeg, goed dat ze er weer zijn. Er zitten hier ook een paar kanjers. In die diepe put, daar'. Hij wees naar een boei in het midden van de plas, die een jaar of twintig terug ontstaan was door het grootschalig opdelven van grind. 'Kijk, een meter of twintig rechts van die gele boei.' De twee vismatten keken elkaar aan. Zij stonden op het punt te gaan vissen. Hun toch al aanwezige jachtdrift werd flink opgevoerd. Meerval, dat zou wat zijn! Ze lieten hun bootje van de trailer in het water glijden en startten de motor. De oude visser keek het bootje na en zag de mannen bij de boei stilhouden. Hij schudde zijn hoofd, sjouwde zijn kratten naar een oude bestelauto en reed weg. Bij de boei aangekomen overlegden de mannen even en besloten het met een zware lepel te proberen. Diep laten zinken, rukjes geven, onregelmatig inhalen, het bekende werk. Het was een mooie milde zomerdag geweest. De avondzon gaf het water een oranjegele gloed. Langs de rietkraag mopperde een groepje ganzen, ver weg klonk de motor van een vrachtschip op de Maas. Alles ademde de rust voor de avond. Maar in het bootje was de spanning voelbaar. De vingers waakzaam om de hengel, de klopp in de keel als de lepel hapert en vastloopt. Dan de trilling in de hengel en het bonken en stoten van een zware vis. Twee, drie keer snoekbaars. De meerval van de oude visser liet de mannen echter niet los. Maar hoe vang je meerval? Ze probeerden een nog grotere lepel; langzaam naar de bodem, op de grond laten zakken en dan maar rustig omhoog wriemelen met dat ding. Weer een stevige glasoog aan de haak. Maar geen meervallen. Een stukje verder dan maar, in het nog diepere diepe midden van de put. En dan ineens: raak! Dat kon geen snoekbaars zijn. Als een blok beton. De werphengel boog naar het water en bleef hoepelkrom staan. Geen beweging. Wachten in spanning. Maar er kwam geen stoot of duw op de lijn. Minuten gingen voorbij, maar er gebeurde niets. Dan toch maar forceren. De lijn knapt. De lepel moest vastgelopen zijn. En zo ging het nog een keer of drie. De mannen besloten tot een andere aanpak. Een zorgvuldig verzwaarde plug met een drijver erboven moet de haak boven de bodem kunnen houden. Maar weer twee vastlopers. Dat wil zeggen

... tot twee keer toe kwam er wel iets mee, een paar meter, en dan de droge knap van het strakke snoer. Dit was niet leuk meer. Hier moest over nagedacht worden, dat was wel duidelijk...Het was al donker toen de mannen, humeurig en onvoldaan, hun bootje weer aan de wal trokken. Ook al hadden ze mooie snoekbaars, het zinde hen niet. Ze besloten het de volgende dag opnieuw te proberen. Ze 1fde tijd, zelfde golflengte, maar andere methoden: gevlochten lijnen, zware gulhaken, stukken vis, takelen en slepen. En weer genoeg snoekbaars voor een fraaie visavond. Maar de mannen wilden meer en het lukte ook nu niet om boven water te krijgen wat diep beneden hen gehaakt was. In de verte tufte een kleine vlet in hun richting. Het was de oude visser die zij gisteren hadden ontmoet. 'Goeiedag saam,' hij tikte aan zijn pet. 'Wil het lukken?' Hij kwam langszij. De twee mannen legden uit wat er aan schortte. 'Er ligt flink wat stortsteen hieronder,' zei de visser, 'er zit veel betonpuin met wapening tussen. Dat hebben ze een paar jaar geleden illegaal gestort. Om van die rommel af te zijn. Tja, vis daar maar eens meerval van joost weet hoeveel kilo tussenuit. Goeienavond verder.' Hij tufte verder. Bij de oever trok hij de motor op en vlijde de vlet routineus langs de kade. 'Praat maar eens met baas Klappe van het café,' schreeuwde hij de mannen over het water toe. Café Klappe was een voormalig veerhuis dat op de dijk bij de Maas stond. Baas Klappe zelf had nog jaren het veer zelf onderhouden totdat de brug het veer overbodig had gemaakt en het veerhuis door het grindgat geïsoleerd kwam te staan. Hij was geboren en oud geworden aan de rivier. 'Tja, die meerval, jongens,' antwoordde hij op de vraag van de twee vismatten, die nog zo laat op de avond om een neutje kwamen, en van hem wel eens iets over de meerval wilden horen. 'Daar wordt al jaren over gepraat hier. Ze zeggen dat er een of twee kanjers in dat gat moeten huizen. Ik heb ze nooit gezien. Ouwe Toon, die broodvisser die jullie hebben gesproken, beweert het bij hoog en bij laag. En er loopt hier ook een verhaal over Jaap Kortekaas, een fanatieke sportvisser uit het dorp aan de overkant. Die had er een obsessie van. Bij nacht en ontij, weer of geen weer zat -ie in dat gat. En hij is er gebleven.' De caféhouder sloeg een kruis. 'Op een ochtend dreef zijn schuitje aan, hier bij de veerhaven. Van hem geen spoor. Nooit iets van gevonden. Ach, je snapt hoe de verhalen dan gaan lopen. Kijk, Jaap had ooit eens een fotootje meegenomen uit een blad. Daarboven heb ik het opgeprikt, zie je ? Een meerval van twee en een halve meter, negentig kilo, ergens uit het buitenland. Zo een moest er hier ook zitten, zei Jaap. Maar ja, jongens, als je negentig kilo van twee en een halve meter aan de haak hebt en je verliest je kop en gaat overboord ... En stel dat je op de en of andere manier verstrikt zit in je lijn...Tja, dan kan vissen op een meerval wel tot een val in het meer leiden, zoals een van mijn klanten eens opmerkte.' Baas Klappe keek peinzend naar buiten, waar het water nog licht tegen de donkerende lucht afstak. Buiten het diepe grindgat tufte een vrachtboot over de rivier. Lucht en water zagen er rustig uit. En eronder?